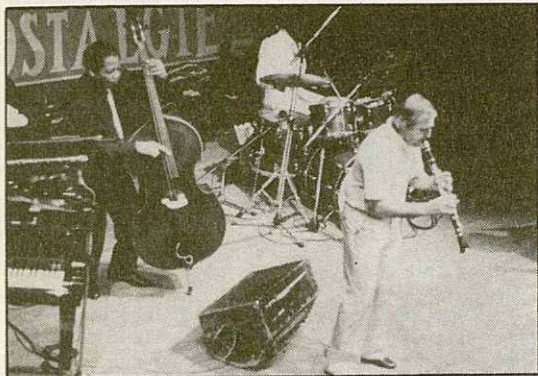


Montauban 87

segona, amb la base del trio del festival format per Gerry Wiggins (p), Jimmy Woode (b) i Shelton Gary (dr), el dia 8 el solista de torn va ser en Doc Cheatham, que a Montauban ja s'el coneix com a l'avi del Festival, doncs hi ha estat present a gairebé tots. Personatge de més de 80 anys, que toca la seva trompeta com un jove, sense amilinar-se a l'hora de pujar al registre agut i cantant "I Want a Little Girl" amb un gran sentiment. L'altra invitat fou la cantant Silvia Williams, procedent



Jimmy Woode, Shelton Gary, Alain Marquet

de Nova Orleans, i amb un gran sentit del blues i el gospel, que ens va deleitar amb una versió molt personal del tema "That Ain't Right", molt ben acompanyada pel contracant de la trompeta de Doc Cheatham.

El dia 9 el Trio va acompanyar a la cantant Liz McComb, que a mí no en va convencer. Sort que en Wiggins i en Woode estaven molt inspirats i ens vàren oferir uns solos molt interessants.

Aquella nit la vetllada es va acabar amb l'actuació d'els McFadden Brothers. Una parella de ballarins de "claqué" que també saben tocar l'un la trompeta i l'altra el saxo alt amb un sentit molt de "Rhythm and Blues". Un gran espectacle coreogràfic de dos germans que han ballat sempre junts. El suport rítmic els hi proporcionava Petah Williams (p), Tracy Wormworth (b) i Reggy Baskin (dr). El dia 10, amb el suport extraordinari del Trio, vàren actuar dos clarinetistes: Alain Marquet i Jimmy Noone Jr. Aquest, que és el fill del que fou el més famós clarinetista de Nova Orleans, toca d'una manera que impressiona pel sò típicament jazz del seu instrument, i amb un swing intens provinent d'un fraseig molt clar i

equilibrat. Junt amb en Marquet vàren interpretar uns "duos" molt lograts. Per finalitzar la vetllada vàren actuar Jeannie and Jimmy Cheatham amb la seva Sweet Baby Blues Band. Un grup molt ben conjuntat, inspirat en el blues, i amb una tal CLora Bryant tocant la trompeta amb molta força i "feeling". La Jeannie canta i toca el piano. La seva veu es tan agresiva com dolça i sempre emotiva i molt musical. És una instrumentista de les cordes vocals. Toca el piano amb un sentit profund del blues.

Dissabte dia 11: Cloenda del Festival a càrrec de Claude Bolling a la Plaça Nacional. "Leader" d'una gran Orquestra, deixeble del Duke i el Count, va fer ballar als assistents, que també eren consumidors d'un sopar a base de "cassoulet", amb una amalgama de colors sonors digna de les més qualificades Big Bands. Durant aquest últim concert s'havia previst l'assistència i actuació del gran saxofonista Benny Carter amb un homenatge de celebració dels seus 80 anys. Però per circumstàncies que no venen al cas, no va ser possible la seva presència a Montauban.

Per altra banda, si que vàrem tenir una sorpresa agradable al fer possible, per part dels organitzadors, la presència del gran Sam Woodyard. Va sortir al escenari el dia 10 per sentar-se a la bateria durant l'homenatge a "Fats", per els tres números finals, demostrant que, malgrat la seva també avançada edat i escassa salut, encara sap arrancar un swing galvanitzant, fent que l'auditori li otorgues una ovació de gala.

Esteve COLOMER i BROSS
Fotos: E.C.B.



Jimmy Noone Jr.